

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa-i-lustracja/sciganie-zbrodni-przeciwko-nar/akty-oskarzenia/17131,314-Akt-oskarzenia-przeciwko-Stanislawowi-W.html>
04.03.2026, 03:28

314. Akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi W.

30.07.2014

Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie w dniu 30 czerwca 2014 r. skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko płk w st. spocz. Stanisławowi W.

Prokurator zarzucił Stanisławowi W., że w okresie od dnia 27 marca 1982 r. do dnia 3 kwietnia 1982 r. w R., będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego – Szefem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi opieki nad osobą pozbawioną wolności i niezwłocznego uchylenia środka zapobiegawczego ze względu na stwierdzone orzeczeniami lekarskimi, fakty przeciwwskazań medycznych do dalszego pozostawiania Mieczysława R. w areszcie, bez stałej opieki medycznej, stanowiące zagrożenie dla życia i zdrowia osadzonego, nie dopełnił swoich obowiązków, i nie wyraził zgody na prezentowane przez prokuratora referenta Tadeusza C. stanowisko w sprawie konieczności uchylenia aresztu pokrzywdzonego, przez co bezprawnie pozbawił go wolności, w sposób połączony ze szczególnym udręczeniem polegający na kontynuowaniu osadzenia, chorego i wymagającego pilnej pomocy medycznej, w areszcie śledczym. Naraził w ten sposób Mieczysława R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo utraty życia, co stanowi zbrodnię komunistyczną w formie stosowania represji wobec jednostki i naruszenie prawa człowieka do wolności i bezpieczeństwa osobistego oraz humanitarnego traktowania osób pozbawionych wolności, a także zbrodnię przeciwko ludzkości w postaci poważnego prześladowania osób z powodu przynależności do określonej grupy politycznej - tj. o przestępstwo określone w art. 165§ 2 kk z 1969 r. w zb. z art. 160 § 2 kk z 1969 r. w zw. z art. 10 § 2 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 § 1 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

W 1982 r. płk w st. spocz. Stanisław W. był Szefem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w R. Jako szef tej jednostki nadzorował czynności w śledztwie powierzonym Wydziałowi Śledczemu KWMO w P. przez podprokuratora Tadeusza C. w sprawie przeciwko Mieczysławowi R.

Z akt prowadzonego wówczas śledztwa wynika, iż Mieczysław R. został zatrzymany w dniu 21.03.1982 r. przy Bazylice Katedralnej w P. przez funkcjonariuszy MO w P., a następnie osadzony w areszcie KW MO w J. W dniu 23.03.1982r. Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w R. wszczęła, prowadzone w trybie doraźnym, śledztwo. Prowadzenie śledztwa w całości powierzono Wydziałowi Śledczemu KW MO w P.

W dniu 23.03.1982r. Tadeusz C. podprokurator WPG w Rzeszowie przedstawił Mieczysławowi R. *zarzut*, że: „w dniu 21.03.1982r. w P. w miejscowej Bazylice Katedralnej rozpowszechniał nielegalne wydawnictwa zawieszonego NSZZ „Solidarność” zawierające fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 4 w zw. z art. 48 ust. 2 Dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym”.

W dniu 23.03.1982r. podprokurator Tadeusz C. wydał również postanowienie o tymczasowym aresztowaniu Mieczysława R. do dnia 21.06.1982 r.

Po przewiezieniu do Aresztu Śledczego w R. Mieczysław R. został osadzony w wieloosobowej celi tzw. „przejściowej”, w której osadzonych było około 12 aresztowanych. Pokrzywdzony był badany kilkakrotnie przez biegłych lekarzy, którzy stwierdzali, iż jego stan fizyczny i psychiczny nie pozwala na jego dalsze przebywanie w areszcie i zalecali umieszczenie go w szpitalu psychiatrycznym. Zaleceń tych służba więzienna jednak nie wykonała ze względu na brak zgody Wojskowej Prokuratury Garnizonowej

Jak wynika z relacji osadzonych w tej samej celi razem z pokrzywdzonym aresztantów: od samego początku pobytu w Areszcie Śledczym w R. Mieczysław R. zdradzał objawy zaburzeń psychicznych i niedostosowania do warunków izolacji. Miał urojenia, nie przyjmował posiłków, był ogólnie wyczerpany, dokonywał samouszkodzeń, a tym samym był osobą uciążliwą dla pozostałych osadzonych w tej samej celi, których reakcje były zróżnicowane. Jedni z empatią podchodzili do jego sytuacji, próbowali udzielać mu pomocy, informowali funkcjonariuszy służby więziennej o niepokojących objawach w jego zachowaniu. Inni próbowali uciszać Mieczysława R. przemocą. Marek K., Mariusz K., Mirosław G. i Jan K. w okresie od 27 marca do 3 kwietnia 1982r. wzięli udział w pobiciu współosadzonego w celi Mieczysława R., *który w wyniku zadanych mu wielokrotnie rękami, nogami oraz taboretami uderzeń po całym ciele, a także przewracania na posadzkę i twarde przedmioty na niej się znajdujące, narażony został na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.*

Nie zapewnienie pokrzywdzonemu należytej opieki medycznej, w powiązaniu z przestępnymi działaniami podejmowanymi wobec jego osoby przez 4 współwięźniów doprowadziło do zgonu Mieczysława R. w Areszcie Śledczym w R.

Postępowanie w sprawie śmierci Mieczysława R. zostało umorzone postanowieniem Prokuratury Rejonowej w R. z dnia 03.07.1982 r. wobec braku dostatecznych dowodów zaistnienia przestępstwa.

Po podjęciu na nowo umorzonego śledztwa w sprawie śmierci Mirosława R., przeprowadzone w toku tego postępowania czynności pozwoliły na skierowanie w dniu 22.06.1992 r. aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w R. przeciwko 4 współosadzonym z pokrzywdzonym w celi. Oskarżono ich o udział w jego pobiciu.

Z akt tego postępowania oraz zeznań świadka wynika, iż w toku prowadzenia tego śledztwa, nie rozważano kwestii niedopełnienia obowiązków przez prokuratora i bezprawnego utrzymania tymczasowego aresztu oraz narażenia Mieczysława R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Z akt osobowych prokuratora Tadeusza C. jak i Stanisława W. również wynika, iż w zakresie dot. stosowania i utrzymania tymczasowego aresztowania wobec pokrzywdzonego nie toczyło się przeciwko nim żadne postępowanie karne.

W dniu 20 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił oskarżonego.

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)